

הבשר והעור כמו שהיה אצל יחזקאל הנביא והוא בשיטת בית שמא, או שבתיחילה יבנה העור והבשר ואח"כ יבנו הגידים והעצמות והוא בשיטת בית הלל [קמונ], **אֲבָל גַּרְמִין אֶלְיוֹן דָּאַחְיָא קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא, נְסִין וְאַתִּין מְשֻׁגְּנִין, עַבְדָּב בְּהוּ קָדְשָׁא בָּרִיךְ הוּא** אבל אומר רשבי שהעיקר בדעת בית הלל שבתיחילה יבנה העור והבשר ואח"כ הגידים והעצמות, ואין ללמד מהמעשה שהיה עם יחזקאל בעניין זה מאחר שאלו העצמות שהחיה הקב"ה הם היו ע"י ניסים ואותות משונות שעשה בהם הקב"ה בכספי להראות לישראל שיש תחית המתים ואי אפשר ללמד מזה למה הייתה בעת התchiaה (מק"ט). **תְּאֵחָזֵי מַה בְּתִיב,** (איוב י) זכר נא כי בחומר עשיתני ולא עפר תשיבני. מה בתיב בתريا, הלא בחלב תהיכני ובגיבינה תקפייני, עוזר ובשר תלבייני ובעצמות נגידים תשוכבנוי ובאו וראה את סדר

א/or הרשב"י

למי שנכנס למרחץ זה שפשת אהרון לבש ראשון בית הלל אמורים בשם שיצירתו של אדם בעודה זו כך יצירתו בעולם הבא בעולם הזה מתחיל בעור ובשר ונומר בגידים ועצמות ולעתיד לבא כמו כן שכן איוב אומר (איוב י) זכר נא כי בחומר עשיתני (שם איוב י) הלא בחלב תהיכני התכתני אינו אומר אלא תהיכני בגיבינה תקפיאני הקפיאני אינו אומר אלא תקפיאני עור ובשר תלבייני הלבשתי נגידים תשוכבנוי סכנתני אינו אומר אלא תשוכבנוי.

[קמונ] וביאר המק"ט שהכוונה בזה למה שמובא במדרש ויקרא רבה פרשת תורייע פרשה יד סימן ט שנחalker בית שמא ובית הלל שבית שמא אמורים לא בשם שיצירתו הولد בעולם הזה כך יצירתו לעולם הבא בעזה זו מתחיל בעור ובשר ונומר בגידים ועצמות אבל לעתיד לבא מתחיל בגידים ועצמות ונומר בעור, שכן כתיב במתיא יחזקאל (יחזקאל לו) וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם אמר ר' חייא בר אבא אין פרשת יחזקאל ראה למה מתי יחזקאל דומין

הליימוד

תחיהת המתים שהנה כתוב זכר נא כי כחומר וגו' ואח' ב כתוב הלא כחלב תתיכני וגו' (קמץ) •
וּמְיֻזָּן קְרֵשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא, לְבָתֶּר דִּיתְבָּלִי בָּרְגַּשׁ בְּעַפְרָא,
וּמְטַי זְמַנָּא דְתִחְיִתְהַמְּתִים והנה פירושו שעתיד הקב"ה לאחר שיתבלה
 האדם בעפר ויגיע הזמן של תחיהת המתים, **דְהַהֲוָא גְּרָמָא דִישְׁתָּאָר**
לְמַעַבְדֵלְיָה בְּעַסְהָדָא, וּבְגַבְגִּנָּה דְחַלְבָּ שאותו העצם ניסכוי (קמץ)

* * * אור הרשב"י *

הנאמר בהם ואתם הדבקים בה' אלהיכם
חיים כולכם היום.

ובענין זה מסופר על מורהנו ראש ישיבת פורת יוסף הרה"ג חכם יהודה צדקה וזוקל' שהיה מוצאי שבת אחד שהוזכר הרבה ללבת לאיזה עניין דחווף והוא התעכבר שם, ולפתע נזכר הרב שעוד מעט יגיע זמן חצotta ועדין הוא לא קיים את מצות סעודה רביעית, וחישב הרב שאפילו לא יהיה לו זמן להגיע לביתו בכדי לקיים את המצווה בזמנה. והנה הרב לא רצה להפסיק מצוה יקרה זו ולבן מה עשה רבינו? הילך ודפק בזריות על אייזו דلت של משפה אחת שנקרתה בדרכו והוא ביקש מהם שיתנו לו לחם לצורך סעודה רביעית מאחר שאין לו מן להגיע לביתו בכדי לקיים את המצווה. ומהרב נוכל לקחת מוסר לעצמנו כמה צדיק להיזהר שלא להפסיק מצוה יקרה זו. שהרי קיים את מצות סעודה רביעית במסירות נפש גדולה ולא התbias' כלל והוא לא חם על כבודו לומר שאין זה מכובדו לבקש כאחד העניים שיתנו לו לחם בכדי לקיים את המצווה.

(קמץ) ובפשט ביאור הפסוק הוא שאיש אמרbekah tan utah dutuk lozcor sheushit atoti bchomer b'ir hiozr veam ben madou atah roza lahibsuni al haefar lobetel boza at yiziratc ha'mofala (מצורות).

(קמץ) והנה בעצם זה יש את כל המשת החושים של ראייה שמיעה ריח טעם מישוש מהר שבעצם זה נכלל כל הנוף ומשום כך המועברת אפילו ביום ממוגנים יש בולד הווש ריח וטעם ושמיעה והוא מאחר שהכל כולל באותו העצם (רמ"ק).

ועל עצם זו כתוב הבן איש חי בשנה שנייה פרשת ויצא הלכה ב' ז' ו' ל': וכתבו המקובלים יש עצם באדם שאינו נהנה ממשום אכילה אלא רק מן סעודה רביעית דሞצאי שבת, ועצם זה נשאר קיים בkörper ואין שולט בו רקבון, והוא נקרא נסכוי, וגם נקרא לו, וגם נקרא בתואל. ואמרתי בו רמז כי שלשה שמות של עצם הנזוי הם ר'ת לב' ז', והם (אותיות לב' ז') ס"ת שלשה שמות שהם ישראל יעקב ישועון, ומה העצם יבנה הנוף בתחיהת המתים, וזה יהיה לישראל דוקא

* * * הלימוד היומי *

שנשאר בAKER שהוא לא מתבלה לעולם, ממנו יעשה הקב"ה כמו עיסיה ובכמו גבינה העשויה מהלב, **ונביע בחלב**, **דהוא נביעו נקי מצוחצח בzechotah** **ההוא גרמא** כי בתקילה אותו העצם תהיה נובעת כחלב שהוא נקי ומצוחצח בנקיות זיכור של אותה העצם, **פ"ד יתערב ההוא גרמא** **ויתמחי בחלבא** וכאשר יתערב אותו העצם ויהיה ניתך ונמס כחלב, **ולבתר** **יקפיא ליה**, **ויתצייר בציירא**, **בגבינה בקפיאותא**, **ולבתר יתמשך עליה עור ובשר ועצמות וגידים** אז אה"ב הקב"ה יקפיא אותו ויציר אותו בצייר קומת אדם ובכמו שעושים בגבינה קופואה ואח"ב ימשך על האדם עור ובשר עצמות וגידים.

כל הפסוק כתוב בלשון עתיד לומר שהיה לאחר זמן בעת תחיית המתים **הדא הוא דכתיב הלא בחלב תתיכני ובגבינה תקפיאני** וזהו מש"ב בפסוק 'הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני'. **התכטני לא כתיב, אלא תתיכני** כי הנה לא כתוב התכטני בלשון עבר אלא כתוב 'תתיכני' בלשון עתיד להורות שזה יהיה בעת תחייה. **הקפיחני לא כתיב, אלא תקפיאני**. **הלבשתי נלא כתיב, אלא תלביישני**. **סוכבתני לא כתיב, אלא תסוכבנוי**. בלהו **לבתר ומנא ממש מע** ולכן לא כתוב הקפיחני בלשון עבר אלא כתוב 'תקפיאני' בלשון עתיד, וכן לא כתוב הלבשתי נלא כתוב 'תלבישני' בלשון עתיד, וכן לא

כתב סוככתי בלשון עבר אלא כתוב 'תסוככני' בלשון עתיד, כי כל פ██וק זה משמע שהוא יהיה לאחר זמן שהוא בעת התחיה בב"א.

בתחילת תחיה גואלה למלכות ולאחר מבן גואלה לישראל

ולבתר מה בתיב, חיים וחסד עשית עמידי, דא רוחא דחוי והנה מה כתוב אח"כ, 'חימ וחסד עשית עמידי', דהינו שהחסד הוא ע"י רוח החיים שהקב"ה נותן בתוך הגוף. (ס"א וא"י תימא) **עשית עמידי בתיב, ולא בתיב תעשה** ואם תאמר שהרי כתוב 'עשית עמידי' בלשון עבר ולא כתוב תעשה עמידי בלשון עתיד, ואיך אתה אומר שפ██וק זה מדבר על עת התחיה. **אלא וכי אמר, חיים וחסד עשית עמידי. בההוא עלמא** [קמطا] **שדרית بي רוחא דחויים** אלא באמתך היא כוונת הפסוק, כי מש"ב 'חימ וחסד עשית עמידי' פירשו שאמר איוב לקב"ה שאינו נמצא בעולם זה מאחר שזרקה בי רוח חי נטרת לרוח, **בההוא עלמא אבל זפקודתך**, דמטרזניתא דמלבא, שמרה רוח, חיים, אבל זפקודתך, דמטרזניתא דמלבא, שמרה רוח, **איי זפקודתך** ולמה השכינה נקראת פקודתך, **דא זמיין זפקודא לה בקדמיתא** אלא הוא בಗל שאתה היא המלכה של המלך שהוא השכינה הנקראת פקודה, היא שמרה את רוחך באותו עולם עליון בדמי להשיבה بي בעת התחיה. **מאי זפקודתך** ולמה השכינה נקראת פקודתך, **דא זמיין זפקודא לה בקדמיתא** אלא הוא בגל שאתה

[קמطا] הרמ"ק גורם בהאי עלמא.

הלייּמוד הייּומי